

Jefferson Bass

Macaber complot

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

DEEL I

Wat voorafging

I

Kermend als een krolse kater ging het gaashek open in het waterige licht van de ochtendschemering. Toen mijn kaken zich weer ontspannen, nam ik mij voor om de volgende keer dat ik naar de Bodyfarm ging wat smeerolie mee te nemen. En vooral niet vergeten, maande ik mezelf, net als de vorige vijf à zes keer dat ik het me had voorgenomen en het toch had vergeten...

Niet dat mijn geheugen me in de steek liet, tenminste, dat wilde ik graag geloven. Het was alleen dat elke keer als ik op weg was naar de Anthropology Research Facility, zoals de universiteit van Tennessee de Bodyfarm liever noemde, ik interessantere dingen aan mijn hoofd had dan smeerolie. Zoals het experiment dat ik op het punt stond te gaan uitvoeren met het lijk achter in de pick-up, die Miranda nu achteruit door het hek het terrein opreed.

Telkens weer verbaasde en frustreerde het me dat de Bodyfarm nog altijd het enige instituut ter wereld was dat zich wijdde aan onderzoek naar post-mortale ontbinding. Als een onvolmaakt mens, met al zijn tekortkomingen en ijdelheden, was ik best een beetje trots op het unieke karakter van mijn schepping. Maar als forensisch antropoloog – een ‘bottendetective’ die zijn onderzoeksgebied had uitgebreid door ook naar aanwijzingen in rottend vlees te speuren – verheugde ik me op de dag dat onze data over snelheid van ontbinding in het vochtige, gematigde klimaat van Tennessee konden worden vergeleken met die van vergelijkbare onderzoekslaboratoria in de laaggelegen woestijn van Palm Springs, de hooggelegen woestijn van Albuquerque, het regenwoud van het Olympic Peninsula of de bergellingen van de Montana Rockies. Maar elke keer als ik dacht dat een collega in een van deze ecosystemen op het punt stond om een tegenhanger van de Bodyfarm op poten te zetten, schrok de universiteit in kwestie er toch voor terug, en bleven wij uniek, geïsoleerd en wetenschappelijk op onszelf.

In de afgelopen 25 jaar hadden mijn promovendi en ik honderden menselijke lichamen op diverse locaties en onder verschillende omstandigheden bewaard om de ontbindingsprocessen te bestuderen. In ondiepe graven, diepe graven, waterige graven, met beton afgedekte graven. In gebouwen

met airconditioning, verwarmde gebouwen, afgeschutte veranda's. In kofferbakken van auto's, op achterbanken, in campers. Naakte lijken, in katoen gehulde lijken, in polyester, in plastic. Maar nog nooit had ik een ontbinding zo geënceneerd als in het gruwelijke scenario dat Miranda en ik nu voor Jess Carter gingen heropvoeren.

Jess – dr. Jessamine Carter – was de lijkschouwer van Chattanooga. Het afgelopen halfjaar was ze tevens waarnemend lijkschouwer voor het Regional Forensic Center van Knoxville geweest. De promotie, als dat het juiste woord is, tot deze dubbele status had ze te danken aan een dramatische blunder van onze eigen lijkschouwer, dr. Garland Hamilton. Tijdens een autopsie, die niemand anders behalve zichzelf als zodanig zou hebben omschreven, had hij de doodsoorzaak van een man volkomen verkeerd gediagnosticeerd – namelijk door een oppervlakkig en toevallig sneetje te omschrijven als een 'fatale steekwond' – waardoor een onschuldige omstander uiteindelijk van moord was beschuldigd. Toen zijn vergissing aan het licht kwam, werd Hamilton prompt van zijn functies ontheven; inmiddels stond hij op het punt ook zijn medische vergunning kwijt te raken, als de beoordelingsraad zijn werk tenminste goed deed. Totdat er een bekwame vervanger kon worden aangewezen, viel Jess ondertussen in en legde ze telkens wanneer zich in ons stukje van de bossen rond Tennessee een onverklaarbaar of gewelddadig sterfgeval had voorgedaan de 160 kilometer van de I-75 tussen Chattanooga en Knoxville af.

Voor Jess was deze autorit niet zo tijdrovend als hij voor mij zou zijn geweest. Haar Porsche Carrera – toepasselijk genoeg zo rood als een brandweerwagen – legde de afstand doorgaans in zo'n vijftig minuten af. De eerste politieagent die haar aan de kant zette, was getraakteerd op een vluchtige glimp van haar insigne en had een korte reprimande aangehoord over de dringendheid van haar missie, waarna ze ervandoor was gesjeesd en hij in de berm langs de snelweg was achtergebleven. De tweede onfortuinlijke diender was een week later onderworpen aan een verbale vivisectie, gevolgd door twee vernietigende telefoontjes met haar mobieltje naar de districtscommandant en de commissaris van de verkeerspolitie. Een derde aanhouding was uitgebleven.

Om zes uur vanmorgen had Jess gebeld dat ze vandaag naar Knoxville zou komen, dus tenzij ze in het afgelopen halfuur naar een moord in Chattanooga was geroepen, snelde de Porsche nu als een kruisraket onze kant op. Ik hoopte maar dat het me lukte om het lijk op zijn plek te krijgen voordat Jess in Knoxville arriveerde.

Terwijl Miranda de pick-up voorzichtig naar het hek reed, hielp het schijnsel van de achteruitrijlichten me om de sleutel in het hangslot aan de

binnenpoort te steken. Deze poort maakte deel uit van een bijna tweeënhalve meter hoge houten schutting, neergezet om rovende coyotes en teergevoelige zielen – of voyeurs – af te schrikken. De eerste paar jaar hadden we slechts een gaashek gehad, maar na een paar klachten en een handjevol sensatiezoekers hadden we boven op het gaas prikkeldraad aangebracht en om de hele achthonderd meter lange omtrek ook nog eens de houten omheining geplaatst. Voor behendige beestjes en vastberaden types was het nog steeds mogelijk om eroverheen te klimmen of te kijken, maar je moest er wel wat voor doen.

Het hangslot dat de houten poort afgrendelde, sprong met een tevreden stemmende klik open. Ik haakte het ene uiteinde van de ketting los van de beugel en stapte naar binnen. Terwijl de opening breder werd, kronkelde de ketting het gaatje in dat in de rand van het hek was geboord, als vermicelli die met smaak werd opgeslorpt. In de muil des doods gezogen, dacht ik bij mezelf. Is dat een lachwekkende metafoor, of gewoon een akelig beeld dat ik maar beter voor me kan houden?

Terwijl ik de poort openhield, wurmde Miranda de pick-up moeiteloos door de smalle opening, alsof ze dagelijks aan de dienstingang van de dood bezorgde. Wat ook wel bijna klopte. Dankzij een stroom van tv-documentaires en de populariteit van *CSI* – een serie die ik slechts één keer vol ongelof had bekeken – waren we de afgelopen drie jaar bedolven onder de gedoneerde lijken, en de wachtlijst (zoals ik de rij levenden noemde die ons hun lichaam hadden toegezegd) telde nu bijna duizend zielen. Nog even en we zouden ruimte tekortkomen; het was in feite nu al lastig om een stap te zetten zonder over een lichaam te struikelen of op een glibberig stuk grond uit te glijden waar onlangs nog een menselijk had liggen ontbinden.

Ongeveer de helft van de lijken diende enkel om te ontbinden totdat er een geraamte resteerde. Het was een stuk gemakkelijker om de tijd, bacteriën en insecten – vooral de laatste – het vieze werk van het scheiden van vlees en been te laten doen, maar het duurde wel iets langer. Dankzij de efficiëntie van moeder Natuur in het opeisen van haar doden, hoefden we na het verblijf van een lijk in de Bodyfarm niets anders te doen dan de botten af te boenen en reukloos te maken, ze nauwkeurig te meten, deze gegevens in onze forensische database in te voeren en het geraamte in onze groeiende collectie op te bergen. Inmiddels bezat de universiteit van Tennessee 's werelds grootste verzameling hedendaagse geraamten waarvan de leeftijd, het geslacht en het ras waren vastgesteld. Dat was belangrijk, niet omdat het ons het recht gaf om onszelf op de borst te slaan, maar omdat het ons een geweldige, zich voortdurend ontwikkelende bron van

vergelijkbare data verschaft, die forensische wetenschappers konden raadplegen wanneer ze het skelet van een onbekend moordslachtoffer onder hun neus kregen.

Het lijkt dat nu achter in de pick-up lag, was echter voorbestemd om meer bij te dragen dan alleen maar zijn geraamte. Het zou een alles beslissend licht gaan werpen op een vooralsnog onbeantwoorde forensische vraag. Jaarlijks werden ongeveer vijftig lijken gebruikt voor onderzoeksprojecten van de faculteit of van studenten, waarbij doorgaans een of andere variabele werd onderzocht die invloed had op de snelheid van het ontbindingsproces. Een recentelijk experiment, bijvoorbeeld, toonde aan dat het lichaam van iemand die kort na het ondergaan van chemotherapie komt te overlijden, veel langzamer ontbindt dan wat ik vanaf dat moment was gaan beschouwen als ‘organische’ of ‘geheel natuurlijke’ lijken. Met andere woorden, chemotherapie vertoont meer dan een toevallige gelijkenis met balseming voordat de dood zijn intrede heeft gedaan, een niet bepaald geruststellende gedachte.

Toen Miranda het terrein op was gereden, duwde ik de poort weer dicht en stopte ik de ketting terug in het gat; het hangslot liet ik open, zodat Jess zo direct binnen kon komen. Miranda was al uitgestapt om het doek open te slaan en de laadklep te openen. Langzaam lichtte ze de klinken op en bijna teder opende ze de achterklep, een gebaar dat op deze vredige morgen toepasselijk en attent leek. Het was nog vroeg; het ziekenhuispersoneel dat dagdienst had, stroomde nog niet binnen op het naastgelegen parkeerterrein, en dus vormde het verre geronk van auto's op Alcoa Highway, ruim anderhalve kilometer verderop aan de westzijde van het complex, het enige verkeersgeluid. Zachtjes ontwaakte Tennessee, met net voldoende kou in de vroege maartse lucht om onze adem te zien. Ook zag ik van een aantal van de versere lijken damp opstijgen – niet van adem of restwarmte, maar van de krioelende massa maden die zich eraan te goed deden. Om een of andere reden deed het me goed behept te zijn met de esoterische kennis dat eten voor de naar verluidt koudbloedige made iets exotherms was en dat het gepaard ging met warmteontwikkeling. In de wetenschap waren maar weinig dingen zo zwart-wit als termen als ‘koudbloedig’ deden vermoeden, en ik vroeg me terloops af of deze warmte werd gevormd door de chemische reacties in de spijsverteringskanalen van deze insecten of door de omzetting van calorieën om hun kronkelende spiertjes van brandstof te voorzien. Misschien zou ik dat nog eens gaan bestuderen.

De eiken en esdoorns her en der op de helling begonnen al blad te krijgen. In hun takken tjirpte en kwinkleerde een koor van rode kardinalen en spotmerels. Langs de stam van een dertig meter hoge pijnboom joegen een

paar eekhoorns elkaar achterna. Hierbuiten bij de Bodyfarm bruiste het van het leven, zolang je maar iets verder kon kijken dan de ruim honderd lijken die hier in verschillende stadia van verval rondslingerden.

Miranda en ik bleven een poosje zwijgend staan om het vogelgezag en het ambergele ochtendlicht in ons op te nemen. Een van de dartelende eekhoorns begon drukte te maken tegen de andere omdat die een van hun spelregels overtreden zou hebben, en Miranda glimlachte. Ze draaide zich naar me om en haar glimlach werd breder. Ik werd er volledig door verrast, bijna door overrompeld.

Miranda Lovelady was inmiddels al vier jaar mijn postdoctoraal assistente. Samen vormden we een goed functionerend team; als we in het lab de skeletachtige overblijfselen van een verkeers- of moordslachtoffer sorteerden, leken onze handelingen vaak gechoreografeerd en grensde onze onuitgesproken communicatie aan telepathie. Maar de laatste tijd maakte ik me zorgen dat ik bij haar een onzichtbare grens had overschreden; dat ze te zeer aan me gehecht was geraakt en ik dat had laten gebeuren, of misschien was het wel andersom. Hoewel Miranda officieel nog steeds een student was, was ze geenszins een kind; ze was een pientere, zelfverzekerde vrouw van 26 – of was het 27? – en ik wist dat de ivoren toren tot de nok gevuld was met hoogleraren die het met protegees hadden aangelegd. Maar ik was dertig jaar ouder, en zelfs als dat leeftijdsverschil haar op dit moment toelaatbaar leek, kon ik me niet voorstellen dat dit altijd zo zou blijven. Nee, dacht ik, ik was een mentor, en misschien ook een beetje een vriend, maar verder niets. En dat was voor ons beiden maar het beste zo.

Ik reikte achter in de pick-up, rommelde wat met een paar paarse nitrilhandschoenen en dwong ondertussen mijn gedachten terug naar het experiment dat we hier gingen opzetten. ‘Jess – dr. Carter – moet hier elk moment zijn,’ zei ik. ‘Laten we een mooie boom zoeken waar we deze kerel aan vast kunnen binden.’

‘Aha, dr. Carter.’ Miranda grijnsde naar me. ‘Ik méénde al dat je een tikje nerveus was. Zie je tegen haar op of ben je verliefd?’

Ik moest lachen. ‘Allebei een beetje, vermoed ik. Ze is intelligent en ze is een harde, maar ook grappig en een streling voor het oog.’

‘Allemaal waar,’ beaamde Miranda. ‘Ze zou je vast achter de broek zitten. En weet je, dat werd onderhand eens tijd.’

Ik wist het maar al te goed. Kathleen, met wie ik bijna dertig jaar getrouwd was geweest, was meer dan twee jaar geleden aan kanker gestorven, en pas nu was ik de klap een beetje te boven. Vorig najaar had ik de eerste vlinders in mijn buik gevoeld. Ze waren gaan fladderen, zo herinnerde ik me tot mijn schaamte, toen een studente me impulsief had gekust; de kus was

gelukkig, hoewel gênant genoeg, verstoord door Miranda's verschijning in de deuropening van mijn werkkamer. Kort na deze ongepaste maar gedenkwaardige kus had ik een vrouw van iets meer mijn eigen leeftijd – niemand minder dan dr. Jess Carter – uitgenodigd voor een etentje. Jess was erop ingegaan, maar op het allerlaatste moment had ze moeten afzeggen omdat ze naar een moordzaak in Chattanooga was geroepen. Ik had nog niet de moed verzameld om haar nog eens te vragen, maar elke keer dat we door onze overlappende zaken – haar verse moordslachtoffers, mijn niet meer zo verse – met elkaar in contact kwamen, was de gedachte weer in me opgekomen.

'Maakt het nog wat uit aan wat voor soort boom we deze vent vastbinden?' Miranda's vraag herinnerde me aan wat ons te doen stond.

'Ik vermoed van niet, maar ze zei wel dat het slachtoffer aan een pijnboom vastzat, en daar hebben we er hier een paar van, dus we kunnen het net zo goed zo realistisch mogelijk maken. Dat kost ons niets extra.' Ik wees naar de boom waar de eekhoorns net nog hadden rondgerend. 'Wat zeg je van die daar?'

Miranda schudde haar hoofd. 'Nee, niet die,' antwoordde ze fronsend. 'Die lijkt me iets te veel... in het zicht staan. Als dit het eerste is wat een agent van de campuspolitie of een gastonderzoeker ziet als hij hier door de poort naar binnen loopt, kan hem dat weleens rauw op zijn dak vallen.' Daar zat iets in. 'Bovendien, zei je niet dat het slachtoffer ergens diep in de bossen werd aangetroffen?' Ook daar had ze een punt.

'Dat had ik wel begrepen, ja. Prentice Cooper State Forest. Dat beslaat een aardig ruig gebied langs de Tennessee River Gorge, iets stroomafwaarts van Chattanooga.' Ik wees verder omhoog langs de helling, naar een andere hoge pijnboom vlak bij de noordgrens van het complex. 'Alsjeblieft. Ziet dat er afgelegen genoeg uit?'

Ze knikte. 'Ja, dat lijkt er meer op. Het wordt wel zeulen om hem daarboven te krijgen, maar een beetje lichaamsbeweging kan geen kwaad, denk ik dan maar.'

'Zo van: als het niet onze dood wordt, maakt het ons sterker?'

'Precies.' Ze stak haar tong naar me uit.

Tegelijk bogen we ons over de achterbak van de pick-up en grepen we ieder een van de riempjes die aan de zijkanten van de zwarte lijkenzak waren genaaid. We trokken hem naar ons toe over de achterklep totdat hij ongeveer dertig centimeter uit de bak hing. 'Klaar?' vroeg ik.

'Klaar,' antwoordde ze, en daarop grepen we ieder nog een riempje, nu op ongeveer tweederde van de laadbak. Naarmate we de lijkenzak verder van de laadklep schoven, kregen we meer gewicht van het lijk te torsen. Het was

zwaar – ruim tachtig kilo, ongeveer het gewicht van het slachtoffer, wiens plaats van overlijden we op het punt stonden na te bootsen. Hoe waarheidsgetrouwer de herschepping van het werkelijke misdrijf – niet alleen wat het lichaamsgewicht van het slachtoffer betrof, maar ook zijn verwondingen, kleding en positie – hoe accurater we konden inschatten hoe lang het slachtoffer al dood was, zodat de politie haar onderzoek beter kon toespitsen.

We waren amper vijftien meter opgeschoten op de helling, toen het zweet me al uitbrak op deze kille morgen. Ik wist zeker dat Miranda het net zo zwaar had, maar ook dat ze eerst moest instorten voordat ze zou klagen. Met dat laatste had ik zelf geen moeite; ik was best bereid om voor ons beiden te jammeren. ‘Misschien dat je die eerste boom nog een keer wilt overwegen? Zou wel zo makkelijk zijn.’

‘Hm-hm,’ bromde ze knarsetandend, waarbij ze nadrukkelijk het hoofd schudde.

‘Oké,’ hijgde ik, ‘jij bent de baas. Als ik een beroerte krijg voordat we boven op die heuvel zijn, gebruik mijn lichaam dan maar voor een of ander spectaculair onderzoek.’

‘Graag,’ pufte ze.

Tweemaal stopten we om even op adem te komen en ons het zweet van het voorhoofd te wissen, maar zelfs met deze rustpauzes lieten we de zak al half over de grond slepen voordat we de pijnboom vlak bij de omheining hadden bereikt. Maar terwijl ik de lange C-vormige rits langs drie kanten van de lijkenzak opentrok, moest ik toch toegeven dat voor dit experiment een afgelegen plek inderdaad veel geschikter was.

In het lijkenhuis hadden we het lijk geprepareerd, dus ik wist wat ik kon verwachten, maar toch hield ik de adem in terwijl ik de flap terugvouwde om ons proefkonijn te onthullen. De blonde pruik bleek iets te zijn verschoven en lag nu over het gezicht, waardoor veel van het letsel dat ik had toegebracht nu aan het zicht onttrokken werd, maar wat zichtbaar bleef, was nog altijd tamelijk heftig. Volgens Jess was het gezicht van het slachtoffer met brute kracht verbrijzeld, met behulp van een tamelijk groot voorwerp, giste ze, misschien een honkbalknuppel of een metalen pijp, en niet door iets kleiner, bijvoorbeeld een krik, wat scherpere, duidelijker sporen op het bot zou hebben achtergelaten. Ik kon mezelf er niet toe brengen om een gedoneerd lichaam met zulk grof geweld te lijf te gaan, en dus had ik me ertoe beperkt de jukbeenderen en de onderkaak op meerdere plekken met een autopsiezaag door te zagen en vervolgens op de huid eromheen een royale hoeveelheid bloed uit te smeren om het bloeden te simuleren dat de verwondingen zo rond het moment van overlijden zouden hebben veroor-

zaakt. Aangezien Miranda meer bedreven was in de kunst van het opmaken had zij op de wangen wat foundation en rouge, plus violette oogschaduw en een paar lange valse wimpers aangebracht. Ik had zo mijn twijfels of de make-up invloed zou hebben op de snelheid van ontbinding, maar ik wilde geen onnodige variabelen in de gelijkschakeling inbrengen.

Het leren korset dat we strak om de romp van ons proefkonijn hadden gesnoerd, bleek gemakkelijker verkrijgbaar dan ik had verwacht. Nog geen 24 uur eerder had Miranda vijf minuutjes wat gegoogeld en gesurft en vervolgens om mijn creditcard van de universiteit verzocht. ‘Klaar is Kees,’ had ze na een paar aanslagen op het toetsenbord verkondigd. ‘Om zes uur morgenochtend arriveert er een bustier, maatje extra large, met dank aan het efficiënte teamwerk van FedEx en Naughty&Nice.com.’ Zodra het afschrift van American Express op de deurmat viel, voorzag ik dat ik de accountants van de universiteit met rode konen enige uitleg zou moeten verschaffen, maar goed, authentiek onderzoek eiste zo af en toe zijn tol.

‘Heb je het touw?’ vroeg ik. ‘Of moet ik terug naar de pick-up om het te pakken?’ Miranda droeg een zwarte overall die wemelde van de zakken.

‘Nee, ik heb het al.’ Ze ritste een grote zak vlak boven haar linkerknie open en diepte een pakje nylonkoord en een groot, legerachtig zakmes op. Met één duimbeweging schoot er een gemeen getand lemmet tevoorschijn.

‘Zo! Dat ziet er behoorlijk scherp uit,’ reageerde ik. ‘Hoe lang is dat wel niet, vijftien centimeter?’

Ze snoof minachtend. ‘Geloven mannen nou echt dat vijftien centimeter er zo uitziet? Hou het maar op negen centimeter.’ Met het puntje van haar mes tikte ze handig de plastic wikkel van het pakje weg, waarna ze twee meter koord afwond – of was het één meter tien? – en het met een snelle haal doorsneed. ‘Wil jij zijn handen vastbinden terwijl ik zijn voeten doe?’ Ik nam het stuk touw en begon de polsen voor de borst van het lijk te binden. Miranda sneed nog een stuk af en snoerde de enkels aan elkaar vast. Terwijl ze het touw boven de stilettohakken strak aanhaalde, bleef het even haken aan de netkousen. ‘Wat er zo spannend is aan het dragen van kleren van het andere geslacht heb ik nooit zo begrepen,’ zei ze, ‘of het nu gaat om de kerels die het doen of om de mensen die travestietenshows bezoeken. Maar ik begrijp net zomin dat iemand zich zó kwaad kan maken om een kerel die een pruik en een hoerig outfitje draagt, dat ie hem dood slaat.’

‘Ik ook niet,’ beaamde ik. ‘Wat ik na al die jaren en al die moorden wél begrijp, is dat ik heel wat dingen van de menselijke aard niet begrijp.’

Zodra onze stand-in was gekneveld als het Chattanooga-slachtoffer, was onze volgende taak hem aan de boom vast te binden. ‘Jess zei dat zijn handen boven zijn hoofd zaten,’ zei ik half tegen Miranda en half tegen mezelf.

‘Maar het is wel lastig om ze zonder een ladder daarboven te krijgen.’ Ik zocht naar een lage tak. ‘Misschien als ik een touw over die tak gooi, we die als een katrol kunnen gebruiken om hem omhoog te hijsen.’ Miranda sneed nog een stuk touw af, dat ik vervolgens vlak bij de stam over de tak wierp. Het ene uiteinde bond ik vast bij de polsen, en samen trokken we aan de lijn. Het nylonkoord was dun en sneed in onze handen, maar toen we het lijk overeind hadden, hielp de wrijving van het touw aan de tak het in positie te houden.

‘Kun jij hem houden, denk je, als ik zijn benen aan de boom vastbind?’

‘Ja,’ antwoordde Miranda, en ze draaide het touw nog een keer om haar hand.

Knielend bij de boom trok ik de voeten dicht bij de stam en begon ze daaraan vast te binden. Een wesp zoemde om mijn nog altijd zweterige gezicht, en met een hand sloeg ik hem weg. Plotseling hoorde ik een harde schreeuw – ‘Verdomme!’ – gevolgd door een kletsend geluid. Vervolgens: ‘O, shit, pas op!’

Met een plof kieperde het lijk naar voren, drapeerde het zich over mijn hoofd en schouders en wierp het me plat tegen de grond. Kronkelend als een reusachtig insect lag ik vastgepind aan de voet van de boom, neergedrukt door het bizar uitgedoste lijk. ‘Sorry, sórry,’ reageerde Miranda, en ze begon te grinniken. Maar plotseling hield het gegrinnik op, en ik zag al snel waarom.

Twee laarzen van ratelslangenleer, met daarboven een zwarte spijkerbroek, verschenen in beeld en hielden stil op amper dertig centimeter van mijn gezicht. Zelfs voordat ze een woord sprak, wist ik dat deze slangenleren laarzen zich om de voeten van dr. Jess Carter hadden gekronkeld. Het volgende moment begon haar rechterteen langzaam en, naar mijn inschatting, sarcastisch te tikken.

‘Laat je niet kisten, Brockton,’ zei ze eindelijk. ‘Volgens mij kun je hem wel aan. Twee uit drie, dan win je.’

‘Heel grappig,’ reageerde ik. ‘Zouden jullie deze meneer misschien even van me af willen halen?’

Jess greep het touw om de polsen van de dode man; Miranda pakte een been. Samen gaven ze een ruk, en het lijk rolde naast me op zijn rug. Ik kwam overeind en redde daarmee zo veel mogelijk van mijn waardigheid. Met het oog dat Miranda niet kon zien, knipoogde Jess even naar me. Als ik niet al een rode kop had gehad, zou ik gebloed hebben.

‘Dit is niet een van de punten die je me hebt verzocht te onderzoeken,’ liet ik haar weten, ‘maar volgens mij waren er meerdere mensen bij de moord betrokken. Zonder hulp is het tamelijk lastig om zijn armen zo hoog aan de boom vast te binden.’

‘Ik begrijp wat je bedoelt,’ zei ze, ‘maar de technische recherche kwam er niet uit. Het terrein is daar vrij rotsachtig, en we hebben een paar weken droogte gehad, dus wat voetafdrukken betreft was er niets bruikbaar.’

‘Jammer dat ik niet in de stad was toen hij werd gevonden,’ zei ik. ‘Mijn secretaresse vertelde me dat je net belde toen mijn vliegtuig opsteeg met bestemming Los Angeles.’

‘Ja, verdomd onattent van je dat je de politie van LA met een zaak hebt geholpen,’ zei ze. ‘Straks moeten we je zo’n elektronische enkelband omdoen zodat je Tennessee niet verlaat.’

‘Dat zal niet gaan,’ zei ik wijzend naar mijn verschoten spijkerbroek en werkschoenen. ‘Dat zou mijn modebeeld verpesten.’

‘Onzin,’ reageerde ze. ‘Het gerucht gaat dat Martha Stewart binnenkort met een designerlijn van correctiekleding en accessoires komt. Ik weet zeker dat het Martha-enkelbandje jou geweldig zal staan.’ Jess reikte me het touw aan. ‘Zullen we nog een poging wagen?’ Deze keer zorgde ik ervoor dat, zodra we het proefkonijn overeind hadden gehesen, ik het touw meteen aan de tak knoopte. Ik bond de benen vast, en toen Jess te kennen gaf tevreden te zijn met de positie, sneed Miranda de losse uiteinden van het touw af.

‘Het vreemde is dat het hoofd en de hals in betere conditie verkeerden dan ik had verwacht,’ zei ze. ‘Veel letsel, maar weinig ontbinding als je bedenkt hoeveel bloed er was om de vliegen aan te trekken. Je zou denken dat hij helemaal niet zo lang buiten heeft gestaan, behalve dat er op de onderbenen bijna geen zacht weefsel meer zat.’

‘Denk je dat vleeseters dat misschien deden? Coyotes, vossen of wasberen?’

‘Wie weet,’ antwoordde ze, ‘maar ik zag weinig tandafdrukken. Ik zou graag willen dat jij een keer naar hem komt kijken, misschien dat ik iets over het hoofd heb gezien.’

‘Mij best,’ zei ik. ‘Ik kan waarschijnlijk later in de week naar Chattanooga komen. Toch vroeg ik me één ding af: waarom doe je deze zaak eigenlijk? Ik heb op de kaart gekeken, en Prentice Cooper State Forest ligt toch over de grens in Marion County?’

Ze glimlachte. ‘Jij was in je padvindertijd zeker een kei met kaart en kompas, hm?’ Ik grijnsde; ze had gelijk, ook al maakte ze een grapje. ‘De politie kreeg een paar weken geleden op een avond een melding van een ontvoering vanaf het parkeerterrein van Alan Gold’s. Dat is een homobar in Chattanooga, waar ze de beste travestietenshow in heel East Tennessee hebben. Een vrouw – of iemand die zich daarvoor uitgaf – werd volgens een getuige in een auto gedwongen, die daarna snel wegreed. We gaan uit van de theorie dat het misdrijf in Chattanooga begon.’ Ze zweeg even, alsof ze

overwoog of ze nog meer moest vertellen. ‘Bovendien,’ ging ze verder, ‘is Marion County het platteland en heeft het maar een klein bureau met één sheriff. Ze beschikken gewoon niet over de forensische middelen om deze zaak aan te pakken.’

‘Zit wat in,’ reageerde ik. ‘Goed, ik geloof dat we zover zijn om de natuur haar werk te laten doen. We gaan deze meneer elke dag controleren, en de buitentemperatuur in de gaten houden. De weersverwachting voor de komende twee weken – als je AccuWeather mag geloven – luidt: temperaturen zoals jullie die de afgelopen paar weken in Chattanooga zo’n beetje hebben gehad. Het tempo van de ontbinding hier zou dat van het slachtoffer dus min of meer moeten volgen. Zodra zijn toestand overeenstemt met die van jouw man, zouden we moeten weten hoe lang hij daar buiten heeft gestaan toen die arme wandelaar hem vond.’

Jess keek nog eens naar het lijk aan de boom. ‘Er is nog één detail dat we moeten aanbrengen om de herschepping helemaal authentiek te laten lijken.’ Ik keek haar vragend aan. ‘Ik heb je er nog niet over verteld,’ legde ze uit, ‘want je werd al wat nerveus van het letsel aan het hoofd en het gezicht, dus ik dacht dat je hier wel helemaal een zenuwinzinking van zou krijgen.’ Ze trok een lang, scherp mes uit de schede aan haar riem, zette een stap naar het lijk, rukte het zwarte satijnen slipje en de netkousen waar wij hem nog in hadden gehesen van zijn lijf en sneed zijn penis er helemaal af.

‘Goeie god,’ hijgde Miranda geschokt.

‘Integendeel,’ zei Jess. ‘Dit was eerder het werk van de duivel.’ Ze zuchtte eens diep. ‘Bill, zeker weten dat deze kerel niets onder de leden had?’

Ik wist amper een woord uit te brengen. ‘Nou, ik kan je zeggen dat hij geen hiv of hepatitis had. Maar op meer hebben we niet getest, dus ik kan niet garanderen dat hij geen syfilis of een druiper had.’

Ze bekeek de penis. ‘Ik zie geen duidelijke symptomen,’ zei ze, en ze trok haar linkerhandschoen uit, duwde zacht met haar duim op het afgesneden orgaan en walste er een duimafdruk op. Terwijl Miranda en ik vol ongeloof en afgrijzen toekeken, wrikte ze de kaak van het lijk open en propste ze de penis in de mond.

‘Ziezo,’ zei ze. ‘Nú lijkt het er precies op.’